

betænke sig tre Gange, inden man skrider til disse Reformere. I Portugal afskaffede man for nogle Aar siden Censuren, men et Aar efter indgav samtlige Teaterdirektører og de allerfleste Forfattere en Ansøgning om, at Censuren atter maatte blive indført. Den blev saa indført igen med den efter min Mening udmærkede Tilføjelse, at Censuren ikke behøver at være obligatorisk. Hvis man altsaa i Portugal vil risikere at spille et Stykke uden Censur, har man Lov til det, men med Udsigt til at faa det forbudt Dagen efter af Politiet. Følgen er naturligvis, at man med alle tvivlsomme Stykker gaar til Censor, og at al Tale om Censurens Tvang og Tyranni ganske er ophørt.

Jeg læste, jeg tror det var i Søndags, i Regeringsbladet her i København, hvis litterære Dom jeg for øvrigt ofte kan underskrive, en Artikel om Censor. Artiklen, der havde for meget af det, som Geniet instinktmæssig undgaar, betegnede Censorembedet som ganske usømmeligt og fornærmeligt og Censuren i sin nuværende Form som ét ægtefødt Barn af den Albertiske Administration. Nu kan man, som bekendt, ogsaa gøre et Skarn Uret. Det er visselig ikke Alberti, som har indført den. Vi have, som bekendt, haft Teatercensur til alle Tider. Forskellen mellem den gamle Ordning og den nuværende er blot den, at før havde vore Privatteatre hver sin Censor. Saa for omtrent en Snes Aar siden tog Justitsminister Nellemann den overmaade fortræffelige Beslutning at samle alle Censorbestillingerne paa een Haand, og til Censor valgte han afdøde Professor Vilhelm Møller, der var en klog og frisindet Mand. Jeg husker ikke, at der under Professor Vilhelm Møllers Tid er kommet Klager over Teatercensuren, heller ikke fra de Sider, hvorfra der nu jamres højst. Klagerne begyndte først, da Overretssagfører Levin traadte til. Ærede Medlemmer huske maaske, at jeg her i Salen gentagne Gange har angrebet Overretssagfører Levin for den Maade, hvorpaa han opfattede sin Censormyndighed. Men mine Angreb mod Censuren gjaldt i det væsentlige kun den Vilkaarlighed, som Hr. Levin efter min Mening gjorde sig skyldig i, gjaldt Hr. Levins svigtende Evne til at bedømme, hvad en Censor har Ret til at forbyde, og hvad han ikke har Ret til. Det var en af Justitsminister Høgsbros gode Gerninger, at han afskedigede Hr. Levin og erstattede ham med Hr. Rosenberg, og jeg haaber, at Hr. Rosenberg vil blive siddende i sit Embede

uantastet. Nu ved jeg ganske vist, at Censurens Afskaffelse staar som en af Odenseprogrammets talrige Løfteparagraffer. Men alt hvad der staar i Odenseprogrammet naar Ministeriet dog næppe at føre frem og gennemføre i det maaske korte Spænd af Tid, der er Ministeriet levnet, og jeg vil anse det for klogt, om man stillede Spørgsmaalet om Censurens Afskaffelse i Bero, i det mindste saa længe vi til at røgte Embedet har en Mand, der som Censor har vist saa megen Forstaaelse, Liberalitet og bon sens som Hr. Rosenberg.

Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) var altsaa ikke ganske heldig ved at nævne Censurs Afskedigelse som noget, hvorpaa Statskassen kunde tjene. Der er imidlertid andre Bevillinger paa det litterære Omraade, som uden Skade kunde inddrages, og hvis Inddragelse vilde lette Budgettet en Smule. Der er saaledes en Del midlertidige Forfatterunderstøttelser til en Række skrivende Damer, hvis Arbejde sikkert har deres Publikum, men hvis Produktion efter min Mening ikke burde holdes oppe ved Statens Hjælp. Der er Frøken Cornelia Lewetzow, Fru Johanne Schørring, Fru Laura Kieler og Frøken Fanny Suenson og flere. Nu misunder jeg ikke disse Damer de 500 Kr., som de hvert Aar faa paa Finansloven. Men var det ikke den nuværende højtærede Finansminister, da han havde Sæde her i Tinget, som udtalte, at der som en Betingelse for, at disse Damer kunde oppebære Digtergage, burde stilles den Fordring, at de forpligtede sig til at ophøre med at skrive, eller i det mindste lade være med at faa trykt, hvad de skrev, og heri giver jeg virkelig den højtærede Finansminister ganske Ret. Thi disse uden Tvivl fortræffelige litterære Damers litterære Haandarbejde har ikke nogen kunstnerisk Værd, og naar Staten belønner denne kvindelige Husfid, saa synes den paa en Maade at sige god for dem, at give dem en Art Autorisation.

Med Hensyn til de faste Forfatterunderstøttelser og Digtergager tillader jeg mig at spørge: Efter hvilke Principper fastsættes disse Understøttelsers Størrelse? Jeg ser af Anmærkningerne til Finansloven, at Hr. Alfred Ipsen oppebærer i aarlig Digtergage 1,200 Kr., medens Hr. Herman Bang kun oppebærer 1,000 Kr. Hr. Alfred Ipsen har været og er Genstand for stadige, til Dels uretfærdige Angreb, og jeg skal ikke springe over dette lave Gærde, men jeg drister mig til at paa-staa, at der ikke findes et eneste Menne-